

Když jsem bejval tramp

~

When I used to be a tramp

by

Tomáš Procházka

Czech Radio Vltava

SYNOPSIS

Dokument, který začíná odhodlaně cestou na výstavu o století trampingu se čím dál víc stává zprávou o samotném procesu hledání a nacházení. Místo kořenů trampského hnutí ohledává autor své vlastní kořeny a pokouší se alespoň na chvíli vrátit do období, ve kterém se s trampingem setkával a kdy se chtěl stát trampem. Dokumentem se sice prolíná tematika kamarádství a touhy po dobrodružství, trampská identita se však autorovi poněkud vytrácí pod rukama a rozpracovaný zvukový projekt se rozpadá do zdánlivě nepropojitelných částí. Téma trampingu se v něm občas objevuje a pak zase mizí. Jediné, co přetrvává, jsou kamarádi a písně, které nelze zapomenout. Autor se tedy vydává na cestu osobní archeologie v tekutých píscích. Nakonec vzniká zvláštní rozhlasový tvar, nikoliv dokument v pravém slova smyslu, nýbrž tzv. feature, druh rozhlasového pořadu, v němž se sice pracuje s reálnými zvukovými nahrávkami, ale cílem není vytvořit „objektivně pravdivý pořad“. Stěžejní je osobní pohled autora na určité téma, jeho vlastní vnímání skutečnosti.

SYNOPSIS

The documentary, which starts with a determined trip to an exhibition “A century of tramping” turns more and more into a report on the actual process of searching and finding. Instead of looking at the roots of the movement, the author explores his own roots and for a moment attempts to return to a time when he came into contact with tramping and wanted to become a tramp. Even though the theme of friendship and the desire for adventure is a part of the documentary, the tramp identity seems to disappear before the author’s eyes and the audio project in progress dissipates into seemingly disjointed parts. The theme of tramping comes up every once in a while, then disappears again. The only thing that remains are the friends and songs that can’t be forgotten. The author therefore sets off on a journey of personal archeology in liquid sands. In the end, a unique radio product is created, which is not a documentary in the true sense of the word, but more of the so-called feature, a type of radio program in which real sound recordings are used, but the goal is not to create an “objectively true program”. Personal perspective of certain topic, respective perception of the reality of the author is crucial.

Tomáš Procházka: Dnes je 29. června 2018, jsem právě v Kinského zahradě, kde za chvíli v národopisném muzeu začne výstava století trempinku.

Tomáš Procházka: Zkouška zkouška mikrofonu. Raz, dva, tři.

Hudba v pozadí: Řeka hučí. Živá nahrávka z vernisáže Století trampingu.

Tomáš Procházka: Já nemám žádnéj batoh.

Tady je nějakej černej. Tenhle je úplně malej. Tenhle by byl dobrej, ale tam se nevejde nic. Tam se vejde tak svačina. No jo ale...to jako určitě ne. Tady jsem měl takovej jako.... Tohle no, tohle vůbec.

Tady je takovej černej, tam se sice vejde všechno, ale to když potkám nějaký trampy, tak mi řeknou tak akorát dobrý den.

Ne, to ne, tak to nemám. To si musím někde půjčit nebo koupit v bazaru. To ne, s tímhle to nejde, to nepůjde.

Tomáš Procházka: Já jsem byl takový trampský dítě. Ne snad, že by mě na tramp vodili rodiče, protože ty k tomu žádnéj vztah neměli a myslím si, že tomu ani nějak moc rozuměli. Ale měl jsem o dost starší sourozence, kteří na tramp jezdili každéj víkend. Měli svoji osadu. Měli vlastně úplně všechno. To, co mají správný trampové mít - domovenky, kanady, ešusy, pečlivě sbalený usárny. No prostě všechno. A mně to tenkrát přišlo hrozně dobrodružný. Vlastně mně to přišlo jako to nejbáječnejší dobrodružství, který se v tý době dalo zažívat, to bylo třeba v roce 1980. Nic lepšího jsem v tý době nepoznal, a tak jsem se těšil, až budu také větší a budu moci jezdit na tramp sám se svojí trampskou osadu. A mezitím jsem ovlivněn tímhle zážitkem zakládal různý party a spolky, což později vyvrcholilo založením skautského oddílu, který byl samozřejmě ilegální, jelikož byli zrovna 80. léta. Tenkrát jsme byli všichni ovlivnění četbou komiksu Rychlé šípy, který mně osobně podstrčila babička, když se mě pokoušela naučit číst ještě předtím, než jsem nastoupil na základní školu.

Tomáš Procházka: Today is July 29th 2018, I am currently in the Kinsky garden where an exhibition dedicated to a century of tramping is about to open at the Ethnographic Museum.

Tomáš Procházka: Testing the microphone. One, two three.

Music in the background: River burbling. Live recording from “A Century of tramping” exhibition.

Tomáš Procházka: I don't have a backpack.

There's some black one here. This one is very small. This one would be good, but you can't fit anything in it. You can fit in a snack and that's about it. Well yeah but... like, definitely not. I had this like... Not this, definitely not.

There's a black one here, and even though everything will fit in, when I meet other tramps, all they'll say to me is hello.

No, not that, I don't have that. I have to borrow it or buy it in a secondhand store. Not that, it won't work with that, it won't work.

Tomáš Procházka: I was a tramp sort of child. Not that my parents would take me out tramping, because they didn't have any connection to it and I don't think they really understood it either. But I had significantly older siblings that went out tramping every weekend. They had their own settlement. They actually had absolutely everything. Everything that true tramps should have – patches, combat boots, mess tins, carefully packed baggage. Basically, everything. And back then, it seemed like such an adventure to me. It actually seemed like the greatest adventure you could experience back then, that was in like, 1980. I didn't know anything better back then, so I was looking forward to being older and being able to go tramping in my own tramping settlement. In the meantime, influenced by this experience, I started founding various groups and clubs, which eventually culminated in establishing a scout group, which was of course illegal, because it was the 1980's at the time. At the time, we were all influenced by reading the “*Rapid Arrows*” comic books, which my grandma slipped me when she was trying to teach me to read before I even started elementary school.

Dávala mi číst nejdříve Rychlé šípy a potom, když jsem je všechny přečetl tak mi nosila nějakou další svoji literaturu, většinou svázané časopisy, který vyšly dávno před válkou. A jelikož se mi to nějak nenamáhala vysvětlit, tak jsem vlastně žil v domnění, že to, co si čtu v těch časopisech, je pravda, a že je to ta realita, kterou právě žijeme. Takže já jsem si v tom roce 1979, 1980 žil takový paralelní život v Rakousku-Uhersku a v prvních letech první Republiky. To se samozřejmě rychle vyřešilo nástupem na základní školu.

HUDBA

Vladimír Eddy Fořt: Chata má

Vzdálená, vzdálená

odříznutá od světa

v klínu hor, v klínu hor,

chata má je zakletá.

Budeš chtít, povím ti cestu tam,

ale jen v sobotu prosím tě nechod' tam.

Vždyť jen se svou dívenkou, chci tam býti sám.

Tomáš Procházka: Třeba tohle je časopis Rozkvět. Nevidím tady datum, ale pod článkem je napsáno „Kyrgyzská legenda, psáno roku 1915 v Turkestánu. Několik desítek verst od Taškentu na východ přechází Písečná step ve vysoké pásmo hor, jehož nejzazší špice pokryty jsou věčným sněhem. Hrozivě tajupně táhnou se tyto hory jako mračno na obzor v dol čínské hranice tvořící předhoří Pamíru a sahají až po říši mocného kdysi Emira Bucharského pod jménem Alaja. Málokdy noha cizincova vstoupila v tajupné tyto končiny, v nichž příroda zůstala ještě neobmezeným pánem. Na úpatí jich zelenají se stinné háje kaštanů a citronových stromů a akátů. Vysoké topoly střídají se s okrouhlými hustými korunami karagačů, drobné broskvoně s hustými věkovitými jabloněmi a hrušněmi, k jejichž kmenům tulí se kře vonných divokých růží a jasmínu.

First, she gave me “*Rapid Arrows*” to read, and then when I had read all of them, she brought me more of her literature, usually bound magazines that came out long before the war. And because she didn’t really trouble herself to explain it to me, I lived under the impression that what I was reading in those magazines is true and that it’s the reality we are living right now. So back in 1979, 1980, I lived a parallel life in Austria-Hungary and the first years of the first Czech Republic. That was of course quickly sorted out when I entered elementary school.

MUSIC

Vladimár Eddy Fořt: My cabin

Far away, far away

Cut off from the world

*In the wedge of the mountains, in the wedge of the mountains,
that cabin of mine is cursed.*

If you want, I’ll tell you how to get there

just don’t go there on a Saturday.

I just want to be there alone with my girl.

Tomáš Procházka: For example, this is the “*Bloom*” magazine. I don’t see a date here, but under the article it says “Kyrgyz legend, written in 1915 in Turkestan. Several tens of versts to the East from Tashkent, the Sand steppe turns into a high mountain range whose highest points are covered in eternal snow. In a threatening, eerie manner, these mountains stretch like clouds on the horizon into the Chinese border, which forms the foothills of the Pamir Mountains and reaches all the way to the land of the once powerful Emirate of Bukhara, known as Alaja. Rarely has a foreigner stepped foot into these mysterious parts, in which nature has remained a sovereign master. Shady chestnut groves and lemon and acacia trees are growing in the foothills. Tall poplar trees alternate with thick round karagach crowns, petite peach trees with thick age-old apple and pear trees, whose trunks are enveloped with bushes of fragrant wild roses and jasmine.”

Tomáš Procházka: Takže teď jedu do Novýho Oldřichova, kde si v místním kulturním domě vyzvednu naše kroniky, který mi tam nechal Mirek, což je vedoucí toho kulturního domu, a zároveň byl taky člen našeho klubu a potom oddílu, a ty kroniky měl vlastně od té doby u sebe, což si myslím, že bude možná trochu víc než třicet let. Mirek mi je tam nechal...nebo slíbil, že mi je nechá u paní v restauraci, tak já si je tam vyzvednu a u toho si asi dám i něco k jídlu, jelikož už jsou dvě hodiny skoro.

Tomáš Procházka: My jsme trampové nebyli. Netušili jsme, jak se to vlastně dělá. Asi to na nás bylo tenkrát příliš svobodné a chaotické hnutí, kde si to každý tak nějak zařídí po svém. A tomu jsme jako děti vůbec nerozuměli. V Rychlých šípech to byl řád, ale hlavně ten ideál kamarádství, který jsme naprosto chápali a snažili se ho napodobit. Postupně jsme se v tom zlepšovali. Ze čtenářského klubu jsme se stali skautským oddílem. Měli jsme odznaky, šátky, víceméně všechno, co mají skauti dnes. Akorát to bylo v 80. letech, kdy skaut vlastně neexistoval, protože byl zakázaný.

Obsluha: Dobrý den. Dáte si něco k pití?

Tomáš Procházka: Já bych poprosil nealko pivo.

Obsluha: Birell, ano, dáme.

Tomáš Procházka: A dám si tu řezanku

Obsluha: ...Ano.

Tomáš Procházka: A ještě se zeptám, nenechal tady prosím vás, pan vedoucí...

Obsluha: Balíček máte, jasně.

Tomáš Procházka: Skvěle.

Obsluha: A chcete k hranolky k tomu, k té řezance?

Tomáš Procházka: Jo.

Obsluha: Dám vám to hned, jo?

Tomáš Procházka: Děkuju.

Tomáš Procházka: So now I'm on my way to Nový Oldřichov, where I'll pick up our chronicles at the local cultural center that Mirek, who is the manager of the center and who was also a member of our club and then group, left for me there, he's had the chronicles with him since then, which I think might be a little over thirty years. Mirek left them there for me... or he promised that he would leave them with the lady at the restaurant, so I'll pick them up there and have something to eat while I'm there, since it's already almost two o'clock.

Tomáš Procházka: We weren't tramps. We didn't even know how it's done. It was probably too much of a free and chaotic movement for us back then, where everyone sorts things out their own way somehow. And we didn't understand that at all as kids. In "*Rapid Arrows*", it was an order, but most of all that ideal of friendship that we totally understood and tried to imitate. We were gradually getting better at it. We went from a reading club to a scout group. We had badges, scarves, basically everything that scouts have today. It was just in the 80's, when the scouts basically didn't exist because it was forbidden.

Server: Hello. Will you have something to drink?

Tomáš Procházka: I would like a non-alcoholic beer please.

Server: Birell, ok, I got it.

Tomáš Procházka: And I'll have řezanka.

Server: ...Alright.

Tomáš Procházka: And I also wanted to ask, did the manager by any chance leave something...

Server: Sure, there's a package here for you.

Tomáš Procházka: Great.

Server: And do you want fries with that, with řezanka?

Tomáš Procházka: Yeah.

Server: Coming right up, ok?

Tomáš Procházka: Thank you.

Tomáš Procházka: Tohle jsou ty kroniky. Kronika jedna, kronika dvě. Kronika družin Netopýrů a Rytířů zeleného kamene? To vůbec nevím, co to bylo. Rytířů zeleného kamene...? Fanda Sýkora...? Ty brdo, tak to vůbec nevím.

Tomáš Procházka: Historie. Jak to začalo. Kamarády Jendu, Míšu a Tomáše jednoho dne napadlo založit si klub podle vzoru starých čtenářských klubů Mladého hlasatele. Vznikl tedy Klub netopýrů, prapočátek dnešních Junáků. Podle staré netopýrské kroniky se datuje datum jeho vzniku na 3. 6. 1985. V ten den vznikl Klub netopýrů se zakládajícími členy Tomášem, Jendou a Míšou. Klub vznikl také za menších komplikací s Jirkou, který měl být čtvrtým do party, a který ale neprojevil o klub zájem a málem by způsobil rozepře v sotva vzniklém společenství. Klub netopýrů započal svou činnost. Napoprvé se hledala klubovna, ale po dalším marném shánění jsme se už věnovali i jiným činnostem.

Na první výpravu do jeskyně v trysku, s nimi jel už čtvrtý člen klubu Jára. Ten zapadl do klubu dobře. Horší komplikace však byli s přijetím pátého člena Martina, kterého jsme po zkušenosti z jedné výpravy museli opět vyloučit. Pak jsme podnikali další výpravy, znovu do jeskyně, a o prázdninách jsme vyrazili do Nového Oldřichova, kde nás náš bývalý učitel provedl po tamní škole. Odnесли jsme si různé plakáty, vycpaniny a tak dále.

Skoro přesně po roce činnosti klubu 9. 6. 1986 získal Klub netopýrů klubovnu. Byla sice jen nouzová, ale k občasným schůzkám musela zatím stačit. I tak jsme měli radost, protože jinou možnost k získání klubovny jsme neměli.

Klubovna byla u Tomáše na zahradě. Tak to jsem třeba už úplně zapomněl, že u nás na zahradě byla klubovna.

Tomáš Procházka: Tak tady byla ta klubovna. Teď jsme v takovém prostoru, kterej se nachází pod garáží na naší zahradě. Já jsem si nepamatoval, že tady byla ta klubovna, ale jenom z toho důvodu, že tedy asi o pět let později potom byla zkušebna právě různých těch skupin hudebních. Takže já mám tenhle prostor totálně už zafixovanej jako spíš zkušebnu, než jako klubovnu. To už si prostě vůbec nepamatuju.

Tomáš Procházka: These are the chronicles. Chronicle one, chronicle two. A chronicle of the Company of Bats and Knights of the green stone? I have no idea what that was. Knights of the green stone...? Fanda Sýkora...? Dude, I have no idea.

Tomáš Procházka: History. That's how it started. One day, my friends Jenda, Míša a Tomáš had the idea to start a club based on the example of the old book clubs Young Reporter. That's how the Bats Club, the early version of today's Junaks (Czech scouts), started. Based on the old bat chronicles, its founding dates back to June 3rd, 1985. That's the day the Bat Club started, with its founding members Tomáš, Jenda and Míša. There were slight complications during the forming of the club with Jirka, who was supposed to be the fourth member of the group, but didn't show interest in the club and almost caused a dispute in the just formed group. The Bat Club started its activity. First was the search for a club room, but after a continued search in vain, we devoted our attention to other tasks.

Jára, the fourth member of the club, travelled on their first expedition to a cave galloping with them. He fit in well into the club. What was worse were the complications around admitting our fifth member, Martin, who we had to suspend again after an experience during one expedition. Then we went on other expeditions, to the caves again, and during the summer vacation we went to Nový Oldřichov, where our former teacher gave us a tour of the local school. We left with various posters, taxidermy and so on.

Almost exactly a year after its forming, the Bat Club acquired a club room on June 9th 1986. It was just a temporary one, but it had to do for occasional meetings. We were happy anyway, because we didn't have any other opportunities to get a club room.

The club room was in Tomáš's garden. I had completely forgotten about that for example, that the club room was in our garden.

Tomáš Procházka: So, here is the club room. Now we're in a sort of space that's under the garage in our garden. I didn't remember that there was a club room here, but only because about five years later, it was a practice room for various musical groups. So I remember the space more as a practice room than a club room. I just don't remember that at all anymore.

Teď je to nejvíc ze všeho nějaký skladiště. Prostě nějaký...nevím, co to je...bedny. Prkna, kusy nějakýho auta. Ani se tu pořádně nedá chodit. Asi to už nikdy nikdo neuklidí.

Tomáš Procházka: V roce 1987 jsme se rozhodli navštívit spisovatele Jaroslava Foglara v jeho pražském bytě. Oblékli jsme se do svých parádních krojů, které nám šily maminky, a vydali jsme se autobusem do Prahy. Nakonec jsme zazvonili na Žižkově, v Křišťanově ulici číslo 18. Na zvonek se jménem Jaroslav Foglar. Podívám se, co se o tom píše v kronice.

HUDBA

Hoboes: Dálka

Tomáš Procházka: Výprava...jo, tady! Výprava do Prahy. Byla to neobyčejná výprava, zkrátka něco jsme v ní prožili a poznali jsme spoustu zajímavých lidí. Odjízďeli jsme autobusem v 6.30 do Prahy, v 8.30 v Sokolovské nás čekali kamarádi z Pardubic. Společně jsme měli umluveno několik podniků - výpravu do Stínadel, proslavené čtvrti, a návštěvu Jaroslava Foglara, tvůrce Stínadel. Kolem osmé hodiny jsme na Sokolovské objevili pardubický oddíl Žižkovo bratrstvo. Poznávací znamení barety, šátky. Po dlouhém studování mapy jsme si koupili lístky na metro a sjeli jsme dolů. Dojeli jsme s přestupování na Flóru a tam jsme vylezli a povrch zemský. A tam jsme sice opět studovali mapu, ale stejně jsme se jednou museli vracet. Křišťanova ulice. Skupina 15 lidí asi působila dosti podivně a okolní obyvatelé zřejmě hned věděli, co se děje. Vyšli jsme až do nejvyššího patra a po chvilce váhání jsme zazvonili. Otevřel nám starý pán. Nebyli jsme na pochybách, o koho jde. Trošku se polekal množství návštěvníků, ale pak nás aspoň na chvilku pozval do klubovny. Byla to malá podkrovní místnost plná zajímavých věcí. Na nástěnce byly obálky dosud vyšlých knih, různé příhody Rychlých šípů, obrázek Stínadel od Káji Saudka a další. Potom přišel. Začala naše desetiminutová beseda se spisovatelem. Vyprávěl nám o svých knihách, ve kterých časopisech vycházek a o tom, že některé z nich vyjdou. Ukazoval nám také fotografie hochů od bobří řeky, které doposud vede.

Now it's a storage room more than anything else. Basically some... I don't know, what is it... boxes. Boards, parts of some car. You can't even walk through here. Nobody is probably ever going to clean up in here.

Tomáš Procházka: In 1987, we decided to visit the writer Jaroslav Foglar in his Prague apartment. We got dressed in our fancy robes that our mothers sewed for us and we set out to Prague on a bus. At the end, we rang the doorbell in Žižkov, at Křišťanova street number 18. The doorbell with the name Jaroslav Foglar. I'll have a look to see what the chronicles say about it.

MUSIC

Hoboes: Distance

Tomáš Procházka: An excursion... yeah, here! An excursion to Prague. It was an extraordinary excursion, simply put we experienced something there and met tons of interesting people. We left for Prague by bus at 6:30am and at 8:30am our friends from Pardubice were waiting for us in Sokolovská. Together, we had appointments at several establishments – a excursion to Stínadla, the famous neighborhood, and a visit to Jaroslav Foglar, the creator of Stínadla. Around eight o'clock, we found the Pardubice group of Žižka's Brotherhood in Sokolovská. Distinguishing marks – berets, scarves. After studying the map for a long time, we bought metro tickets and went down. We travelled, with a transfer, to Flóra, and went up to the earth's surface there. And there we studied the map again, but we had to return one more time anyway. Křišťanova street. A group of fifteen people probably seemed pretty weird and the local residents probably immediately knew what was happening. We went up to the top floor and after a moment of hesitation, we rang the doorbell. An old man opened the door. We had no doubts about who it was. He was a little startled by the number of visitors, but then he at least invited us into the club room for a little while. It was a small attic room full of interesting things. There was a pin board with various previously published book covers, various stories from "*Rapid Arrows*", a picture of Stínadla by Kája Saudek and more. Then he came. Our ten-minute chat with the writer started. He talked to us about his books, what magazines he was published in and which ones were going to come out. He also showed us photos of guys from beaver river, who he still leads.

Nakonec jsme si ještě nechali podepsat několik knížek a rozloučili jsme se. Bylo málo času, ale my jsme byli rádi i za tak krátké setkání.

Tomáš Procházka: Pak přišla revoluce a všechno bylo jinak. Všichni se tak nějak rozprchli, ale někdo zůstal u skautů až dodnes. Já jsem vyměnil kluby a oddíly za hraní v různých kapelách. Kapely, to jsou vlastně také takové kluby svého druhu.

Tomáš Procházka: Prosím tě, Libore, já jsem se tě chtěl zeptat, jestli jsme byli trampové?

Libor Kropáček: Jestli jsme byli trampové, jo? No hele, já si myslím, že asi moc ne. Nebo že jsme...já si myslím, že jsme chtěli bejt asi, ne? Asi jo no. Že jsme to chtěli tak jako, ale jak se dělily jako ty čundráci a trampové, tak já myslím, že jsme spíš byly ty čundráci jako. My jsme, my jsme jezdili tak jako na divoko. My jsme neměli ty propriety takový. A osadu jsme neměli. Trampové maj osady, ne?

Tomáš Procházka: No, to jsme neměli určitě.

Libor Kropáček: To jsme neměli osadu...domovenky...tynhlecty věci jsme neměli. Ala já jsem to pak jako...my jsme, že jo, ti starší kamarádi, tak oni to vždycky jako zdůrazňovali některý, jakože: A co teda jste? Jako trampové nebo čundráci? A vysvětlovali mi ty rozdílly a jako spíš do těch čundráku jsem se jako trefil, bych řekl. Trefili jsme se..

Tomáš Procházka: Toho jsem se taky bál. Že to tak je.

Libor Kropáček: No, no, takový na divoko.

Tomáš Procházka: Ale tak kytary jsme měli, vid'?

Libor Kropáček: Kytary jsme měli, no, ale nebyly ty domovenky. Já neuměl, já neuměl sbalit usárnu vůbec. Jsem to zkoušel a pak mě ta Monika přece zahanbeně tenkrát mě to někde v hospodě vyto...ukázala, jak se balí usárna jako. Jsem jí nebyl schopnej sbalit.

Tomáš Procházka: No ale měl jsi usárnu.

Libor Kropáček: Měl jsem usárnu, ale jsem jí nikde jako...měl jsem jí asi na dvou někde těch vejletech, protože to bylo úplně, to bylo nepraktický strašně. To bylo k prdu úplně.

Tomáš Procházka: To jo no.

At the end, we had him sign a couple of books for us and we said goodbye. We didn't have much time, but we were happy for the short meeting.

Tomáš Procházka: Then the revolution came and everything changed. Everyone sort of dispersed, but some stayed with the scouts until today. I traded clubs and groups for playing in various bands. Bands are clubs in their own way.

Tomáš Procházka: Listen, Libor, I wanted to ask you, were we tramps?

Libor Kropáček: Were we tramps? Well you know, I don't really think we were. Or that we are... I think that we wanted to be, no? Probably. That we wanted like, but then when there was a difference between hikers and tramps, I think we were more the hikers, you know. We, we did it the wild way. We didn't have all the proprieties. And we didn't have a settlement. Tramps have settlements, don't they?

Tomáš Procházka: Well, we definitely didn't have that.

Libor Kropáček: We didn't have a settlement... badges... we didn't have these things. But later I like... we, you know, the older friends, they always emphasized, like: And what are you then? Are you tramps or hikers? And they explained the differences to me and I think I fit in more with the hikers. We fit in more...

Tomáš Procházka: That's what I was afraid of too. That that's the case.

Libor Kropáček: Yeah, yeah, more sort of wild.

Tomáš Procházka: But we had guitars, didn't we?

Libor Kropáček: We did have guitars, but no baggage. I didn't know, I didn't know how to pack baggage at all. I tried it and then that Monika, that time in a pub she ashamedly un... she showed me how to pack baggage, you know. I wasn't able to pack it.

Tomáš Procházka: But you had baggage.

Libor Kropáček: I had it, but I never... I took it to maybe two trips, because it was really totally unpractical. It was for nothing really.

Tomáš Procházka: That it was.

Libor Kropáček: No. No, a nebo jsem to neuměl prostě asi spíš.

Tomáš Procházka: Tak to jsem si tak nějak myslel, že to asi takhle bylo, ale už jsem si to moc nepamatoval.

Libor Kropáček: No, ale já si fakt myslím, že ta osada, že je potřeba ta osada k tomu trampingu. Víš jakože domovenky abysme měli našítý.

Tomáš Procházka: To jo no, identitu potřebuješ.

Libor Kropáček: dentitu, T.O. něco aby bylo.

Tomáš Procházka: Tak to jsem prošvihli.

Libor Kropáček: No, to asi jo no. To asi jo.

Ondřej Havránek: Já jsem tramp nikdy nebyl.

Michal Kaftan: Ne, my jsme se tomu vždycky bránili.

Ondřej Havránek: Bránili.

Michal Kaftan: Jak čert kříži.

Ondřej Havránek: A to máme už od našich rodičů, který vole vlastně...Jedinej tramp, kterýho znám, kterýho jsem v životě neviděl, je Didiho táta. No, ale to nebyl taky vyloženě až tramp, jo. A Didi tam jezdí, že jo, to je pokračovatel. Oni mu vždycky každej rok ty starý trampové vozej...A my jsme tam jeli na kole. Oni tam dělaj ten trampskej víceboj každej rok. V Chotětově. A já jsem ty chlapíky viděl ty vole, a normální opilci, akorát v zelenejch hadrech. Ale hrajou, věnujou se muzice. No něco jako my, ty vado, no. Dělej sleziny a tohlencto. A táta hrál ty vado, a nohy si máčel ty vado v karlovarský soli ty vado, a brnkal nám na kytáru ty vado všechny tyhle písničky. Jinak bych to neuměl, že jo. Znam od dětství ty vado i ty melodie, ty vole jako prostě jo. To mám zažitý od toho dětství. Až když jsem se pak naučil na kytaru, tak jsem to pak hrál ty vado. Předával jsem to dál. A dneska už to nikdo nehraje ty vole. A předal jsem to synovi a ten to hraje ty vole bravurně, ty vole.

Michal Kaftan: To jsme ještě jezdili na takový ty kotlíkařský, jakoby kotlíkařský.

Ondřej Havránek: No, to byly Svojšice ještě tenkrát, že jo no. No tak to byly festivaly jako dobrý no. Na Portu jsem nikdy nebyl ty vole. – Holanský kapr, tam jsme byli.

Libor Kropáček: Yeah. Yeah, I probably just didn't know how to do it.

Tomáš Procházka: That's what I sort of thought, that that's what it was, but I couldn't really remember it very well anymore.

Libor Kropáček: Yeah, but I really think that the settlement, that you need the settlement for the tramp lifestyle. You know, to have those badges sewn on.

Tomáš Procházka: Yeah, you need that identity.

Libor Kropáček: Identity, T.O. There should be something.

Tomáš Procházka: We missed our chance there.

Libor Kropáček: Yeah, we probably did. Probably.

Ondřej Havránek: I was never a tramp.

Michal Kaftan: No, we always resisted it.

Ondřej Havránek: Resisted it.

Michal Kaftan: We feared it a lot.

Ondřej Havránek: We have that from our parents, who actually, dude... the only tramp I know, who I ever saw in my life, was Didi's dad. But, he wasn't exactly a tramp, you know. And Didi travels there, you know, he's a follower. Every year the old tramps bring him... And we rode our bikes there. They do the tramp multi-event competition there every year. In Chotětov. And I saw those guys dude, they're just regular drunkards, just in green rags. But they play, they do music. Kind of like us, dude, you know. They organize meetings and so on. And dad played, dude, he was dipping his feet dude in the Carlsbad salts, dude, and strumming the guitar dude, all these songs. I wouldn't know how to do it otherwise, you know. Dude, I have known these melodies since childhood, you know dude. I experienced it all in my childhood. It wasn't until I learned how to play the guitar that I started playing it, dude. I passed it on. And today no one plays it, dude. And I passed it onto my son and dude, he plays it phenomenally, dude.

Michal Kaftan: And we used to travel to those kettle-like..., as if kettle-like.

Ondřej Havránek: Yeah, that was Svojšice back then, you know. Those were good festivals back then. I've never been to Porta, dude – Dutch carp, we've been there.

No, tam nás okradli ty vado. O všechno. Zbyla nám prádelní šňůra a budík. To měl Kařa opuřták a já jsem řel za chvílku na vojnu. A to jsem dělal toho údržbáře na sloupským hradě jeřtě.

Michal Kařtan: To byly nějaký dovolený z vojny.

Ondřej Havránek: No ty jsi měl dovolenou, jsme se tady seřli na tom. Ty jsi měl jako dovolenou no, ne opuřták, dovolenou. Jeli jsme na toho Holanskýho kapra a tam nám všechno ukradli ty vado. Ukradli ze spících lidí deky. My jsme byli takový spíš jako do toho houmlesu. Nás potom ty Hoboes oslovili, jak potom zpívali Ryvolovci, že jo. Spíš se tak flákat jako ty vado prostě. Mít někde to zázemí, to tady bylo ideální.

Michal Kařtan: Hlavně řádná jako organizace. To se nám vždycky přičilo, jako vždycky. I ta tramská nějaká disciplína nebo něco takovýho.

Ondřej Havránek: No, tak to já jsem měl i s výchovou. My jezdili jsme na Stvořidla nebo prostě tu Lipnici a tohle od dětství, ale fotrové hráli prostě že jo, muzika.

Michal Kařtan: Ale nic, řádná osada, to nic.

Tomáš Procházka: Někdy v roce 1999 jsem si vzal do hlavy, že udělám elektronické předělávky hudby Wabiho Dařka. Vlastně se jednalo o dekonstrukci, jelikož jsem z jeho hudby používal jen mikro samplý, kratří než vteřinu. Jak mě to vůbec napadlo se do toho pustit a proč jsem vydržel se tím zabývat skoro 20 let, dnes už nechápu. Asi je to nějaká forma vypořádávání se s tím tramským vlivem z dětství. Rozebrat ho tak nějak na ty mikročástice a přeskládat ho, aby vyhovoval všem novým zkušenostem.

HUDBA

Wabi Daněk: Nevadí

Zase bude líp. Už jsi dlouho sám a věci, co se stanou, se tě nedotýkaj....

Jára Tarnovski: To bude jako o trampech jako, jo?

That's where we were robbed, dude. Robbed of everything. All we were left with was the laundry line and an alarm clock. That was when Kaft'a was on leave and I was leaving for the army soon. And I was still working maintenance at the Sloup castle.

Michal Kaftan: Those were some vacations from the army.

Ondřej Havránek: Well you were on vacation, and we met here for it. You were on vacation, not on leave, vacation. We travelled to that Dutch carp and they stole us everything there, dude. They stole blankets from people who were asleep. We were more into the homeless thing. Those Hoboes started talking to us then, as Ryvolas sang then, you know. Just kind of fooling around, dude. To have a base somewhere, that was ideal here.

Michal Kaftan: And most of all, no organization. We were always against that, like always. Even the tramp discipline, or something like that.

Ondřej Havránek: Well, that's how I had it with my upbringing too. We used to go to Stvořidla or just to Lipnice during my childhood, and the dads played you know, music.

Michal Kaftan: But nothing, no settlement, nothing like that.

Tomáš Procházka: Sometime in 1999, I made up my mind that I would electronically remaster the music of Wabi Daňek. It was actually a deconstruction, since I was only using micro samples from his music that were less than a second long. How I came up with the idea of doing it and why I stuck with it for almost 20 years I really don't understand now. It must be some form of coming to terms with the tramp influences from my childhood. To somehow take it apart into micro pieces and recompose it to fit all the new experiences.

MUSIC

Wabi Daňek: It doesn't matter

Things will be better again. You've been alone for a long time, and things that happen don't affect you...

Jára Tarnovski: So this will be about tramps then?

Tomáš Procházka: To mělo být původně o trampech..Nebo je to o trampech. Ale vlastně je to jako o tom, jak já jsem byl tramp, ale já jsem vlastně moc tramp nebyl, víš?

Jára Tarnovski: Já jsem vůbec nebyl tramp. Já jsem bydlel na vesnici a kolem nás chodili trampové a tím, že jsem bydlel na vesnici, tak já jsem nemusel trampovat, že jo. To nedávalo smysl vůbec. My jsme byli poslední dům u lesa, tak si představ, že já bych se sebral a šel by trampovat za dům do lesa třeba nebo nevím...Já jsem byl spíš na ty salónní písničkáře no, tak na toho Plíhala třeba nebo tak, kterej asi stejně jako já nikdy do toho lesa najel takhle jako s celtou a ešusem, a neumí si určitě rozdělat oheň. Nevěřím tomu, že si Plíhal umí sám rozdělat oheň v lese jen tak.

Tomáš Procházka: Jednou sirkou.

Jára Tarnovski: Nebo bez bez sirek, že jo. A ty ty? Umíš si rozdělat oheň bez sirek?

Tomáš Procházka: Bez sirek ne, ale jednou sirkou asi jo.

Jára Tarnovski: No ale jako když vlastně je to úplně vlastně ujetý, že? Protože až teprve když jsme začali dělat na tom projektu, tak, tak jsem si pak začal pouštět toho kapitána Kida a Wabiho pořádně, samozřejmě jsem znal ty tři věci, co zná každej. Takže vlastně ta moje evoluce je vlastně úplně naruby. Ale ani to mě nevyprovokovalo k maskáčům ještě a ke lžici v botách a tak.

Tomáš Procházka: To už asi ani možná nedělá.

Jára Tarnovski: Tak mi řekni, co se dělá vlastně? Já vlastně vůbec nevím, jak to teď vypadá.

Tomáš Procházka: No to já taky nevím. Proto jsem začal dělat ten dokument, ale protože se to trochu zvtřlo, tak předpokládám, že se nic nedozvím.

Jára Tarnovski: No ode mě asi ne.

No tak jsem tě asi nepotěšil.

Tomáš Procházka: Tak teď jsem na Letenském náměstí číslo 75. Tohle jsem zjistil úplně náhodou, protože jsem jednou jel okolo a viděl jsem Wabiho, jak vystupuje z tramvaje a vchází do tady toho domu číslo 75.

Tomáš Procházka: It was originally supposed to be about tramps... or maybe it is about tramps. But it's actually about how I was a tramp, but I wasn't really that much of a tramp, you know what I mean?

Jára Tarnovski: I wasn't a tramp at all. I lived in a village and tramps would walk by, but because I lived in a village I didn't have to walk around like that. It didn't give sense at all. We were the last house before the forest, so imagine if I packed up and went tramping behind the house into the woods or something... I was more into the established songwriters, into that Plíhal for example, who, like me, probably never went into the woods with canvas tent or a mess tin, and definitely doesn't know how to start a fire. I can't imagine that Plíhal would know how to start a fire on his own in the woods just like that.

Tomáš Procházka: With one match.

Jára Tarnovski: Or without matches, you know. And you? Can you start a fire without matches?

Tomáš Procházka: Not without matches, but probably with one match - yes.

Jára Tarnovski: But actually, it's totally crazy, isn't it? Because it wasn't until we started working on the project that, that I started listening to that captain Kid and Wabi more carefully, of course I knew the three songs that everyone knows. So really, my evolution is completely upside down. But it didn't provoke me to get camouflage clothes or a spoon in my shoes.

Tomáš Procházka: That's probably not even done anymore.

Jára Tarnovski: So tell me, what's actually done now? I actually don't know at all what it looks like now.

Tomáš Procházka: I don't know either. That's why I started doing the documentary, but because it changed a little bit, I'm not anticipating that I'll find anything out.

Jára Tarnovski: Well probably not from me.

I probably didn't make you very happy.

Tomáš Procházka: So, right now I'm at Letenské náměstí number 75. I found this out by a complete coincidence, because I was going by once and I saw Wabi get off a tram and walking into this house number 75.

A zapamatoval jsem si to vlastně díky tomu, že jde o stejný dům, ve kterém žil Karel Kryl, má tady na zdi dokonce pamětní plaketu. A to je asi taky právě to, co mě nejvíce mrzí, že když jsem takto šťastnou shodou okolností zjistil, kde vlastně Wabi bydlí, tak nebudu moct už přijít a zazvonit a říct, že vyšla taková deska, která nějakým způsobem zužitkovává. To je všechno blý, blbý, blbý... jak bych mu to řekl, já nevím. Já bych to řekl? Zužitkovává to ne, remixy to také nejsou...dekonstrukce, ale to zase takový slovo, který není jaksi...lichotivý. Takže prostě bych mluvil něco o tom, že to je pocta, pocta tý hudbě. A že jde o jakýsi návrat k tomu, co jsem poslouchal v dětství a v mládí, že to pro mě byla důležitá hudba. Asi něco takového bych řekl. Myslím si, že by to skutečně jako tu poctu bral, asi by to přijal i s nějakým humorem. To už ale bohužel nezjistíme.

Ondřej Havránek: Do tohohle se vejde hodně.

Tomáš Procházka: Do tohohle přístroje se vejde hodně. Počkej, já si na to musím posvítit.

Ondřej Havránek: Ale kolik jako na nějakou přednášku o trampingu.

Tomáš Procházka: Tam se vejde, to ti takhle neřeknu teďka, ale jako hodiny.

Ondřej Havránek: Hodiny.

Tomáš Procházka: A na ten jako dokument třeba kolem čtyřiceti minut. Já jsem totiž, já vám to vysvětlím, jo? Měl jsem takový plán, že udělám... protože jsem věděl, že je ta výstava sto let trampingu. Tak jsem si říkal to je zajímavý, je 100 let trampingu, tak udělám dokument o tom, že je 100 let trampingu, ale vlastně jsem zjistil, že moc o tom nevím, ale šel jsem na tu výstavu, na vernisáži... jsem všechno nahrával. Byli tam takový jako starší trampové, který hráli. V mý představě jsou všichni starší, protože ty jo...

Ondřej Havránek: To bych ti musel dát kontakt ty vado na toho Kidáka, odvézt tě tam, ale to je na několik dní. Ale ten opravdu o tom trampingu ví všechno. Všechno.

Jasně, ale takový lidí je hodně, že jo. Má to v bedně prostě. A písničky. A zná ty autory a takhle. Všechno prostě ty vado. No to bedna prostě. My jsme spíš takový jako povaleči no spíš jako bych řekl, takový vlakový. Zažili jsme hodně prostě jako dobrodružství, co se tejká ve vlacích ty vado, na Lipnici, všude možně.

And I remembered it thanks to the fact that it's the same house that Karel Kryl lived in, there's even a remembrance plaque on the wall here. And that's probably also what I'm most sorry about, that after I found where Wabi lives through this happy coincidence, I won't be able to come and ring the doorbell and say that a new record came out that in some way utilizes... It's all stupid, stupid, stupid... how would I say it to him, I don't know. Would I say it? It does not utilize, they're not remixes either... deconstruction, but that's a word that's not exactly... flattering. So basically I would talk about something, about it being a tribute, a tribute to that music. And that it's sort of a return to what I listened to in my childhood and my youth, that it was important music to me. I would say something like that. I think that he would truly take that as a tribute, that he would take it with some kind of humor. But sadly, we'll never know.

Ondřej Havránek: You can fit a lot in here.

Tomáš Procházka: You can fit a lot in this device. Hang on, I have to shine a light on it.

Ondřej Havránek: But how much for some lecture about tramping?

Tomáš Procházka: You can fit, I can't tell you right now, but like hours.

Ondřej Havránek: Hours.

Tomáš Procházka: And for that documentary, maybe like forty minutes. Because I, I'll explain it to you, ok? I had this plan that I would... because I knew that the exhibition of 100 years of tramping is taking place. So I thought to myself, that's interesting, it's 100 years of tramping, so I'll do a documentary about it being 100 years of tramping, but then I realized that I don't know much about it, but I went to the exhibition, the opening... I recorded everything. There were some older tramps there, who played. In my imagination, they're all older, because like...

Ondřej Havránek: I'd have to give you the contact information for that guy Kid'ák, dude, to drive you there, but that's for a couple days. But he really knows everything about tramping. Everything.

Sure, there are a lot of people like that, sure. He simply has it all in his brainbox. And songs. He knows the authors and so on. Everything, dude. He is a brainbox. We're more sort of like idlers, I'd say, train guys. We've experienced a lot of adventures when it comes to trains, dude, in Lipnice, all over the place.

Ty jsi s náma zažil taky, co se známe, že jo. Tak o tom můžeš podat zprávu.

Tomáš Procházka: Na mě to celý působí teď nějak melancholicky. Myslím, že je to zbytečně smutný. Tak jsem poprosil kamaráda Ondřeje, aby přečetl pár trampských anekdot, ať je trochu veselo.

Ondřej Ježek: Je hrozné vedro. Vlak se pomalu loudá k Plzni. V koutě u okna leží trampule a podřimuje. Vlak zastaví. Průvodčí seskočí a volá Plzeň. Trampule se probírá z dřímot, natahuje ruku a povídá: ježišmarja, dejte mi honem taky jednu.

Pan Paďour měl moc hezkou ženu a tu si vozil každý týden do chaty kousek od osady. Samo sebou, že mu trampové za ní brousili. A tak se stalo, že jednoho sobotního večera přistihl Tomíka inflagranti. Pan Paďour se příšerně rozčílil, nadmul hrud' a zlověstně pravil: plivni si, hnusnej trampe. Kde chceš ležet? Jenže Tomík byl dobrý tramp, šel a plivnul mu na ženu.

Tomáš Procházka: Tak tím se to nezlepšilo. Já jsem chtěl vlastně původně točit dokument o 100 letech trampingu, ale dramaturgyně Gábina mě přesvědčila, že to má být raději o mně a o tom, jak jsem byl tramp. Já jsem ale možná vůbec tramp nebyl, nebo jenom trochu. Každopádně, i na to, jak jsem tramp nebyl, vzpomínám dost rád, a touto cestou všem trampům přeju k jejich 100. narozeninám všechno nejlepší.

Ondřej Havránek: No tak rovnou nalej ne, čaj?

Tomáš Procházka: No, tenhle je můj, ten mám já.

Michal Kaftan: No, já mám taky.

Ondřej Havránek: Ty máš určitě taky prázdko.

Tomáš Procházka: A servíruje se i cukr a takovýhle jako pochoutky?

Ondřej Havránek: Med máme, hele ale...

Tomáš Procházka: Já vím, já vím, já vím...

Michal Kaftan: Já si dám.

Ondřej Havránek: Dáš si, jo?

Tomáš Procházka: Salko si dám.

You've experienced a lot with us too since we've known each other. You can do a report on that.

Tomáš Procházka: It all has a melancholic effect on me. I think it's unnecessarily sad. So I asked my friend Ondřej to read a couple of tramp anecdotes for a little fun.

Ondřej Ježek: It's terribly hot. The train is slowly dragging itself towards Plzeň. There is a trampoline in the corner laying by the window. The train stops. The conductor jumps down and shouts Plzeň. The trampoline wakes up from the nap, stretches out the hand and says: Jesus, quickly give me one too.

Mr. Paďour had a very pretty wife that he took to a cabin near the camp every week. Of course the tramps were after her. So it happened that one Saturday evening, he caught Tomík with his pants down. Mr. Paďour got terribly angry, pushed out his chest and ominously said: spit, you disgusting tramp. Where do you want to lay? But Tomík was a good tramp, he went and spat on his wife.

Tomáš Procházka: That did not make it better. I originally wanted to record a documentary about 100 years of tramping, but Gábina, the dramaturge, convinced me that it should rather be about me and how I used to be a tramp. But maybe I was never really a tramp, or maybe just a little bit. Either way, I love to reminisce about how I wasn't a tramp, and this way, I want to wish all tramps all the best for their 100th birthday.

Ondřej Havránek: Just go ahead and pour some, tea?

Tomáš Procházka: Well this one is mine, I have this one.

Michal Kaftan: Well, I have it too.

Ondřej Havránek: I'm sure you're on empty too.

Tomáš Procházka: And is sugar and other delicacies served too?

Ondřej Havránek: We have honey, but listen...

Tomáš Procházka: I know, I know, I know...

Michal Kaftan: I'll have some.

Ondřej Havránek: Oh you'll have some, will you?

Tomáš Procházka: I'll have some condensed milk.

Ondřej Havránek: Dáme si salko a tyhle naložený smrkový větvičky. To pak ještě cucáš ty vado.

Tomáš Procházka: Počkej, nepřežeň to!

Ondřej Havránek: Nééé, to je akorát. Na tohle množství je akorát. Jedna malá lžička. Ty vado, to jsem si dal, to je opravdu výborný.

Tomáš Procházka: Musim okusit jako.

Ondřej Havránek: Lžičku tam máš, ne?

Tomáš Procházka: No já nevim, to salko.

Ondřej Havránek: Neboj se toho.

Tomáš Procházka: No, já nevim. Nejdřív bych to okusil. Proč to dáváš nahoru?

Michal Kaftan: Aby to bylo furt teplý, ne?

Tomáš Procházka: To se bude vařit furt.

Už nic neříkám.

Michal Kaftan: To je tvoje jediný štěstí.

Ondřej Havránek: Já bych to chrstnul až dozadu ty vole.

Michal Kaftan: Tu polivku už tam nemáme, že jo? Tam máš větší místo ty vado na chytání tý rukojetě.

Tomáš Procházka: Půjč mi kousek, to ochutnám, jak to chutná. Když už jsi to tam dal.

Ondřej Havránek: No, koštni. Já nemám nerezovej ten...

Tomáš Procházka: Nerezový prsty nemáš.

Ondřej Havránek: No, nerezovej plecháček, kterej nepálí do ruky, no. Ale tohle mám od dětí. To mi dali kdysi ještě k narozeninám.

Tomáš Procházka: Já mám taky takovej smaltovej.

Ondřej Havránek: Ten už tady mám dlouho, no.

Michal Kaftan: Hele, dám sem husu, jo?

Ondřej Havránek: Ještě ne, ale vyndej jí no.

Ondřej Havránek: We'll have some condensed milk and these preserved spruce small branches. You just keep sucking, dude.

Tomáš Procházka: Hold on, don't overdo it?

Ondřej Havránek: Noooo, that's precisely enough. That's plenty for this amount. One small spoon. Dude, that's really delicious.

Tomáš Procházka: I have to try that.

Ondřej Havránek: You have a spoon there, no?

Tomáš Procházka: Well I don't know, that condensed milk.

Ondřej Havránek: Don't be afraid of it.

Tomáš Procházka: Well, I don't know. I'll taste it first. Why are you putting it on the top?

Michal Kaftan: So that it stays hot, no?

Tomáš Procházka: It'll keep cooking all the time.

I'm not saying anything else.

Michal Kaftan: That's your only luck.

Ondřej Havránek: I would splash it backwards dude.

Michal Kaftan: We don't have any of the soup anymore, do we? You have more space to hold the handle there, dude.

Tomáš Procházka: Give me a little piece, I'll taste it to see how it is. Since you already put it in.

Ondřej Havránek: Well have a taste. I don't have a stainless steel...

Tomáš Procházka: You don't have stainless steel fingers.

Ondřej Havránek: A stainless enameled mug, that doesn't burn your hand. But I have this from my kids. They gave me this for my birthday one time.

Tomáš Procházka: I have an enamel one as well.

Ondřej Havránek: Yeah, I've had that here for a long time.

Michal Kaftan: Hey, I'll put the goose in here, ok?

Ondřej Havránek: Not yet, but take it out.

Tomáš Procházka: Ty jo, to je teda hodně takový zdravotní.

Michal Kaftan: Je no, my tady máme vždycky všechno zdravotní.

Tomáš Procházka: Až moc možná na mě moc zdravotní.

Michal Kaftan: Jo..to si dej do toho rum.

Tomáš Procházka: Ne, to já ne, rum nemůžu, ale dám si tam klidně salko a tady trošku.

Michal Kaftan: Jooo...Nepudem na cigárko?

Ondřej Havránek: Asi jo.

Michal Kaftan: Já otočím husu.

Tomáš Procházka: Pustíme ještě toho Borise ty jo, vždyť Boris tam mluvil před chvílkou. Já jsem ho ztlumil. Promiň, Borisi. Ne, a už je tam opera. No jo...

Ondřej Havránek: Dej tam pauzu v tom...

Tomáš Procházka: V čom?

Ondřej Havránek: Oni většinou...To musela bejt nějaká ta...jak se to jmenuje? Oni vždycky v sobotu dávaj...jak je jazzovej podvečer, tak většinou tam dávaj s muzikou nějaký čtení, nějaký básničky nebo něco takovýho jako. To je v sobotu. Včera byl jazzovej docela pěkněj, vid'? Podvečer.

Tomáš Procházka: Dneska je tam evidentně opera no.

Ondřej Havránek: To už ta sobota bývá většinou slabší. Byly lepší tadyty soboty, no. Solnej důl, to byla určitě sobota ty vado.

Michal Kaftan: Já nevím, asi pátek.

Ondřej Havránek: Pátek, vid'? Z pátku na sobotu no. Ty pátky jsou takový slabší.

Michal Kaftan: Ty jsou jako brutální.

Ondřej Havránek: To ještě nahradili rádiem Dada.

Tomáš Procházka: V pátek? V pátek bylo to rádio Dada?

Ondřej Havránek: No včera, no.

Tomáš Procházka: Wow, that's very medicinal.

Michal Kaftan: Yeah, it is, everything is always medicinal here.

Tomáš Procházka: Maybe a little too medicinal for me.

Michal Kaftan: Yeah... add a little rum in there.

Tomáš Procházka: No, not me, I can't do rum, but I'll add in some condensed milk here.

Michal Kaftan: Yeah.... Shall we go have a fag?

Ondřej Havránek: Probably.

Michal Kaftan: I'll turn the goose over.

Tomáš Procházka: Let's put that Boris on, he was speaking a little while ago. I turned him down. Sorry, Boris. Nope, now there's an opera on. Oh well...

Ondřej Havránek: Pause it on that...

Tomáš Procházka: On what?

Ondřej Havránek: They usually... That must have been that... what is it called? On Saturdays they always show... how they have the jazz evening, they usually show some kind of reading with the music, some poems or something like that. It's on Saturday. Yesterday was a pretty nice jazz one, wasn't it? Evening.

Tomáš Procházka: Well, clearly the opera is on tonight.

Ondřej Havránek: Now the Saturdays are usually not quite as good anymore. Those Saturdays used to be better. Salt Mine, that was definitely Saturday, dude.

Michal Kaftan: I don't know, I think it was Friday.

Ondřej Havránek: Friday, right? From Friday to Saturday. Those Fridays are not as good.

Michal Kaftan: Those are brutal.

Ondřej Havránek: And they replaced it with Radio Dada.

Tomáš Procházka: On Friday? Radio Dada was on Friday?

Ondřej Havránek: Yeah, yesterday.

Tomáš Procházka: A vy mě furt vyprávíte prostě - legenda, největší legenda Zvuky solného dolu. To bych tak rád chtěl slyšet. A jednou jsem něco podobného vlastně slyšel.

Ondřej Havránek: Normálně, tak si tam zajdi. Na rozhlase ti to vyndaj.

Tomáš Procházka: Oni mi to asi daj, no.

Ondřej Havránek: Pusť si to ty vado jako.

Petr Ferenc: A nyní se spolu, vážení posluchači, opět vydáme do hájemství experimentální hudby. Je jen málo hudebních nástrojů, které se nemohou pyšnit nějakou tu dutinu. Dutinu má píšťalka, kytara i saxofon, spousta dutin, to jsou varhany. Proč ale troškařit? Zvu vás k ochutnávce zvuků solného dolu.

Tomáš Procházka: To je asi takový oslí můstek trošku. Ale prostě je to nějaký vyvrcholení toho mého vztahu k této subkultuře, řekněme nebo je to něco, co do mě tak trochu indoktrinoval ty mí sourozenci starší, když jsem s ním jel na tramp párkrát jako dítě a pak vlastně jsem měl i kamarády, který se tomu věnovali a furt nějak jsem si myslel, že třeba už příště pojedou taky na ten tramp, a nějak se to nepovedlo.

Jára Tarnovski: A pořád to jede, jo?

Tomáš Procházka: No, teď jsem to pustil.

Jára Tarnovski: Tak supr.

Já když jsem byl malej, děcko na základce, tak jsem měl staršího známýho (spíš jsem ho znal, než že by to byl kamarád), který jezdil na trampy, nebo to alespoň říkal. A on uměl jakoby skvěle hrát na kytaru, ale skoro nikdo ho neslyšel. Takže já si pamatuju, že on měl prostě 12 strunku, vždycky někam přišel skvěle voháknoutej. A teď jí začal ladit a třeba jí ladil 20 minut. Pak to takhle jako prohrábl a odložil jí. No tak to si pamatuju. A ten byl ještě tenhle člověk zajímavý tím, že celý léto nosil vaťák a potom v zimě nosil kraťasy.

Tomáš Procházka: And you guys keep telling me – legend, the biggest legend Sounds of salt mine. I would really love to hear that. And actually, I once heard something similar.

Ondřej Havránek: So listen, just go there. They'll take it out for you at the radio.

Tomáš Procházka: Yeah, they'll probably take it out for me.

Ondřej Havránek: Dude, like, listen to it.

Petr Ferenc: And now, dear listeners, we'll venture out into the vault of experimental music once again. There are only a few musical instruments that cannot boast about being hollow. A whistle, guitar and saxophone are hollow, and an organ has many caverns. But why stick with just a little bit? I invite you to a tasting of the sounds of the salt mine.

Tomáš Procházka: That's probably a bit of a donkey small bridge. But it's basically some culmination of my relationship to this subculture let's say, or it's something that my older siblings sort of indoctrinated me with when I went camping with them a couple times as a kid, and then I had friends that were into it and I always thought that next time I would go tramping but it just never happened.

Jára Tarnovski: Is it still rolling?

Tomáš Procházka: Well, I turned it on now.

Jára Tarnovski: Ok, super.

When I was small, a kid in elementary school, I had an older acquaintance (I more so just knew him, he wasn't really a friend), who used to go tramping, or at least that's what he said. And he knew like how to play the guitar really well, but almost no one ever heard him. So, I remember that he had a twelve-string guitar and always came somewhere perfectly dressed up. And then he'd start tuning it and would tune it for 20 minutes for example. Then he strummed it like this and put it away. That's what I remember. And this guy was also interesting because all summer he wore a donkey jacket, and then in the winter he wore shorts.

A to já jsem si vlastně tenkrát myslel, že to tak jako trempové maj, že to je nějaká povinnost nebo tradice nebo nevím. No, tak to je takovej prazázitek.

Tomáš Procházka: No, tak to jestli uslyšej nějaký opravdický trempové tohle, tak si budou třeba stěžovat, že se tady o nich říkaj nějaký ošklivý věci.

Jára Tarnovski: No, tak já jsem byl děcko, vid'. Tak prostě jsem to takto viděl. To byl autentickej člověk maskáčích se španělku.

Tomáš Procházka: Třeba to vůbec byl tramp.

Jára Tarnovski: No, říkalo se to.

Tomáš Procházka: Říkalo se to něm. Tradovalo se, že tenhle člověk je tramp...

Jára Tarnovski: Vypadal tak.

Tomáš Procházka: Nooo, no tak to je dobrý. To mám krásný. To bude mít Gábina radost.

HUDBA

Hoboes: Barevný stíny

Než podzim přeš štítý hor přinese sníh...

Tomáš Procházka: Nějaká celta nebo co? Něco takovýho. Ty spacáky, ty už vlastně taky jsme nenašli, že jo?

Edita Procházková: No to je... Dokonce jeden vyhazovali někam pryč.

Tomáš Procházka: Jo? No tak...

Edita Procházková: Asi byl rozbitej, nebo co.

Tomáš Procházka: Asi jo, no.

Edita Procházková: A ještě se musíme podívat semhle.

Tomáš Procházka: Jo. Jeee, a co? A nic.

Martin Sviták: A vem si, že dneska, potkáš tady někoho mladýho, že si vzal na zádech pingl a šel do lesa jen tak? Málo, strašně málo.

Miroslav Pröller: No ale právě, že jsem zažil ty naše skauty jako odrostlý z toho oddílu, kterým je dnes pětadvacet, tak jako v sedmnácti začali...

And back then I actually thought that this is how the tramps do it, that it's some duty or tradition or I don't even know. So that's kind of an ancient experience.

Tomáš Procházka: Well, if any real tramps hear this, they may complain that there are ugly things being said about them here.

Jára Tarnovski: Well, I was a kid, you know. So that's basically how I saw it. That was an authentic person in camouflage pants with acoustic guitar.

Tomáš Procházka: Perhaps he wasn't a tramp at all.

Jára Tarnovski: Well, it used to be said about him.

Tomáš Procházka: It used to be said about him. There was a rumor that this person was a tramp...

Jára Tarnovski: He looked like one.

Tomáš Procházka: Yeah, that's great. I did it beautifully. Gábina will be very happy.

MUSIC

Hoboes: Colorful shadows

Before fall brings snow over the mountain tops...

Tomáš Procházka: Some canvas tent or something? Something like that. Those sleeping bags, we never did find those again, did we?

Edita Procházková: No, we didn't... They even threw one out somewhere.

Tomáš Procházka: Really? Come on...

Edita Procházková: It was probably broken or something.

Tomáš Procházka: Yeah, probably.

Edita Procházková: And we also have to look over here.

Tomáš Procházka: Yeah. Ohhh and what? And nothing.

Martin Sviták: And imagine meeting someone young today who just threw a backpack over his shoulder and went into the woods like that? There are very few like that, very few.

Miroslav Pröller: But I experienced our scouts as they outgrew the group, and they're now twenty-five, and they started when they were seventeen...

Martin Sviták: To je hezký.

Miroslav Pröller: Ale to se dali dohromady jako takový roveři a jezdili na Holany a do Roverek.

Martin Sviták: Hmm, roveři do Roverek, to je jasný to mě napadlo hned.

Miroslav Pröller: Tam kolem Vlhoště, tam je ještě spousta fungujících kempů. Ale tenkrát tam měli jakoby velký rozmíšky s těma archeologama z Český Lípy z muzea, který oni vlastně pod těma převisama, oni dělaj archeologický průzkumy.

A oni tenkrát jako...to bylo až na trestní oznámení. Ti moji kamarádi archeologové museli přese mě řešit jakoby problémy s nima, s těma skautama, který jim tam jezdili pod ty...a jako už ty, trampové jim tam jezdili pod ty převisy. Ti měli pocit, že jim ničí ty archeologický lokality a oni zase měli pocit, že jim ti archeologové jakoby ničí tu romantiku, která když se tam odjakživa jezdilo pod převisy na Vlhošti, tak proč by tam nemohli jezdit dál.

Martin Sviták: Tam jsem byl snad dvakrát, čoveče, na Vlhošti. Víím, že to tam je nádherný.

Miroslav Pröller: Hmm. Tam je ještě spousta fungujících kempů pořád jako. Byli jsme tam teď v zimě a pořád se tam jezdí no.

Martin Sviták: Dej mi někdy vědět dost dopředu, jestli budete plánovat nějakou akci víkendovou. Dej mi vědět, já bych rád vyrazil.

Miroslav Pröller: Jako na vandr?

Martin Sviták: Hmm

Miroslav Pröller: No když Tomáš pojede taky...

Martin Sviták: No hele, já mám dokonce pořád sbalenej svůj pingl. Bágl tam mám furt.

Miroslav Pröller: Jako připravenej, jo?

Martin Sviták: Připravenej tam je furt. Za a usárna sbalená, a za b ta krosna, co jsem si dělal. Tak ta tam pořád je sbalená...

Miroslav Pröller: No tak to je krásný. To já mám usárnu taky, ale že by byla sbalená, to nemám teda. Ale věci mám na to všechny.

Martin Sviták: That's nice.

Miroslav Pröller: But they got together like some rovers and they would go to Holany and to Roverky.

Martin Sviták: Hmm, rovers to Roverky, that's obvious, I thought of that immediately.

Miroslav Pröller: There are tons of settlements that are still in operation around Vlhošť. But back then they sort of had big disputes with the archeologists from the museum in Česká Lípa, who were actually doing archeological digs under the overhanging rocks.

And back then they... it went to filing a criminal complaint. My friends the archeologists had to use me to sort out their problems with them, the scouts that travelled there under those.... And like, the tramps travelled there to be under those overhanging cliffs. They felt that they were ruining their archeological locations, and they on the other hand felt that the archeologists were ruining their romanticism, that when they always used to travel under the overhanging cliffs at Vlhošť, why couldn't they keep doing it.

Martin Sviták: I think I've been there twice, dude, at Vlhošť. I know that it's beautiful there.

Miroslav Pröller: Hmm. There are still a lot of settlements in operation there. We were there this winter and people still go there.

Martin Sviták: Let me know well in advance sometime, if you're planning some weekend trip. Let me know, I would love to go.

Miroslav Pröller: Tramping, you mean?

Martin Sviták: Hmm

Miroslav Pröller: Well if Tomáš goes as well...

Martin Sviták: Hey I still even have my small backpack prepared. I always have my backpack there.

Miroslav Pröller: You mean you have it ready?

Martin Sviták: It's always there, ready to go. A., baggage is packed and B., the frame baggage that I made. That's also still always packed...

Miroslav Pröller: Well that's just beautiful. I have baggage too, but not that it's packed. But I have everything I need for it.

Martin Sviták: Ono to stačí takhle otevřít skříň a je to tam. A vyrážíš.

Tomáš Procházka: Ty jo, já už nemám nic.

Martin Sviták: Jakto, vůbec nic?

Tomáš Procházka: No, nevím.

Martin Sviták: Já mám i tu celtu původní. Prostě všechno tam je. Snad i ten původní ešus tam je přivázaněj, na tý krosně.

HUDBA

Hoboes: Odjíždím

Zas žloutne zem a strom svlíkaj listí...

Ondřej Havránek: Pojd' ty vole, vstávej. Ještě si to užij. Poslední večer zimního čundru.

Tomáš Procházka: Kdyby nám aspoň chtěli zahrát na tý Vltavě něco lepšího.

Ondřej Havránek: Ne, nic lepšího nebude. Celej večer to pojede. Celou noc. Jak skončí jedna opera, tak začnou hned druhou rozebírat.

Tomáš Procházka: To je smutný...

Ondřej Havránek: Možná někdy k ránu, že tam nějakěj jako zapne Rádio Dada po půlnoci a...

Ondřej Havránek: Ty jo, já jsem tak rád, že jsi dorazil.

To by nemusel bejt tramping ty vado. Všechno to je jen o tom kamarádství, vztahách, lásce...to je tramping.

HUDBA

Hoboes: Ze všech chlapů nejšťastnější chlap

To znám, to dobře znám, znám, znám,

na kolejích nejsem nikdy sám...

Martin Sviták: All you need to do is open up the wardrobe and it's there. And you're off.

Tomáš Procházka: Wow, I don't have anything left.

Martin Sviták: How come, nothing at all?

Tomáš Procházka: Well, I don't know.

Martin Sviták: I even have the original canvas tent. Everything is there. Maybe even the original mess tin is still tied onto the frame backpack.

MUSIC

Hoboes: I'm leaving

The ground is turning yellow again and the trees are taking their leaves off...

Ondřej Havránek: Come on, dude, get up. Enjoy the last of it. The last evening of the winter hike.

Tomáš Procházka: If they at least wanted to play something better for us on Vltava.

Ondřej Havránek: No, there isn't going to be anything better there. It'll go on all night. All night. When one opera finishes, they'll start dissecting another one.

Tomáš Procházka: That's sad...

Ondřej Havránek: Maybe sometime near morning someone will turn on Radio Dada after midnight and...

Ondřej Havránek: Man, I'm so glad that you arrived.

It is not just about tramp, dude. It's all just about friendships, relationships, love... that's tramping.

MUSIC

Hoboes: The happiest guy of them all

I know it, I know, know, know it well,

I'm never alone on the train tracks

